

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Pridie Kalend. Martij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

Et, diebus sibi proprijs, peculiari modo solet id præstare; nam in iis dat supplicanti- bus, vt ita dicamus, plenissimam audientiam, cum & ipsa tunc singulares à filio suo recipiat prærogatiuas: eum ad modum quo principes huius sæculi dies sibi natales peculiaribus gratijs solent priuilegiare; neque suos tantum, sed & coniugis ac filiorum. Dies namque Sanctorum, quibus de sæculo transferunt, Natales eorum solet appellare Ecclesia; quomodo enim vsitato modo dicitur nasci, quando quis ex vtero materno procedens in hanc lucem exit; sic quoque iure natus appellari potest, qui liber ab huius sæculi tenebris, ad lucem pertingit viuentium. Vnde rectè Sanctorum solemnia, non funebria tamquam morientium, sed (vtpote in vera vita nascentium) Natalia vocitantur, vt inquit Nicol. Papa ad consulta Bulgarorum c. 5.

Pridie Kalend. Martij.

Alexandriæ commemoratio Sanctorum Presbyterorum, Diaconorum, & aliorum plurimorum, qui tempore Valeriani Imperatoris, cum pestis sæuissima grassaretur, morbo laborantibus miniffrantes, libentissimè mortem oppetiere, quos velut Martyres religiosa piorum fides venerari consuevit.

28.
Februari.
Vide cap.
55. Apot.
Spir. fol.
261.

FVit Alexandria celeberrimum & frequentissimum Collegium plurimorum Clericorum, quos ad sexcentos Theodosius II. Imp. extendit, qui ægrotantium curæ deputati erant, & dicti Parabolani, vt eisdem idem Imp. nuncupat: vel vt habet Iulius Firmicus, Parabolarij, siue, Paraboli, vt est apud Socratem, & ex eo, apud Cassiodorum, à voce scilicet Græca, παράβολος, qua significatur homo ad subeunda pericula præceps, quales putabantur, qui curæ omnis generis ægrotantium, pestis quoque tempore præessent. De quo Collegio plura vide apud Baron. anno 415. atque ex hoc aut simili, putantur plerique illi Clerici fuisse, quorum hic in Martyrologio fit mentio; qui ex charitate eiusmodi officio erant adscripti, qua nulla maior videri poterat, cum

B

poneret

L. 2 de
lapſu Fra-
terni Roſ.
c. 15.

poneret quis animam ſuam pro amicis ſuis. Ad quorum exemplum, diuerſæ poſtea inſtitutæ ſunt Confraternitates & Ordines Religioſi, eidem fini deſeruietes, vt, præter eos, quorum alibi ſparſim mentionem facio, Ordo Hospitalis S. Spiritus in Saxonia, curandis infirmis erectus, de quo vide Ciacon. in Alexandro III. & Onuphr. anno 1201. Ordo Seruientium infirmis paupertinis, per B. Joannem cognomento Dei, inchoatus circiter annum Domini 1372. De Prædicatoribus ſuis, & de Franciſcanis, ita ſcribit Ioan. Andreas Coppenſtein: Cum omnium Ordinum omnia pænè Cœnobia vel exhauſiſſet peſtis (illa ſcilicet memorabilis, quæ anno 1349. per totam Europam deſcendiſſet) vel Schiſma diſtraxiſſet, Prædicatores tamen vel maximè, atque D. Franciſci Fratres ea lues depaſta eſt, eo quod hi in partem Parochorum veniſſent, & ex charitate voluntarij in mortem glorioſam, pro ouibus uiſſent. Ipſi enim ægris prouidebant à Sacramentis; aderant morientibus, & priùs vitam ſuam quàm charitatem proximi deſerebant: idque tanto cum zelo atque conſtantia martyrum ſimili, vt orbi paſſim Fratribus Conuentus, deſertique ſtarent. ita antè pænè expirarunt omnes in ſancto labore, quàm peſtis expiraſſet. Ex vno iudicium fiat, exempli & miraculi cauſa, ex Alberto Krantzio ab eodem ſubiectum. Annuſerat 1351. cum grandis ſcuiſſet per Germaniam epidemia. audiuit Lubecæ in Conuentu Prædicatorum, quidam Frater qui curam habebat coquinæ, nocte cum dormiret, ſtrepitum in domo hospitali, & vocem loquentis ad fenestram coquinæ: Coce, para cibum abituris Fratribus. Cui ille: Quot ſunt tranſituri? tum alter: Triginta ſex de Conuentu, & duo aduenæ cum illis profecturi. Miratus cocus de intempete noctis cibo, nihilque tale ſibi à Priore dictum fuiſſe, phantaſma credidit. At poſtea curioſitate ductus, & de lecto ſurgens, per foramen inſpicit domum hospitalem. Videt aſſidere in albis numerum fratrum quem audierat, velatis frontibus, vt fieri ſolet iam tumulandis. horrens de viſionis forma, redijt ad ſtratum, nec erat cui rem detegeret. Sed cum euentus omnia probaſſet, funeratis 36. de Conuentu Fratribus, & duobus qui de Hamburgo venerant, iam palam edixit, quid ante vidiffet. ſcilicet,

Vita perit, mortis gloria non moritur.

Fuit & hæc peſtis cauſa, cur poſtea Ordo Dominicanus diuiſus fuerit in Obſeruantes, & non Obſeruantes. Quæ latius apud eundem Coppenſtein vide.

Eodem

Eodem die V Vigornia in Anglia, depositio S. Osvaldi eiusdem ciuitatis Episcopi, qui miraculorum gloria in diebus carnis suæ conspicuus, etiam post mortem eadem coruscavit, dum inter cetera, grauissimam pestem à diocesi sua V Vigorniensis propulsauit.

Vide cap.
37. Apot.
Spir. fol.
194.

Item Papiæ Translatio corporis S. Augustini Episcopi ex Sardinia Insula, opera Luithprandi Regis Longobardorum.

Vide cap.
23. Apot.
Spir. fol.
134.

Non frustra hic prædictam Translationem S. Augustini ex Rom. Martyrologio desumptam adiungo, ipse enim Papiam, quò hac die translatus est, à grauissima peste liberauit, atque integram Italiam multis beneficijs frequenter affecit, vt fufius in Apotheca mea ostendi. Contigit verò hæc Translatio ann. circiter 725. extatque de ea epistola pulcherrima totius rei gestæ historiam continens, Petri Oldradi Archiepiscopi Mediolanensis ad Carolum Magnum, vbi sollemnissimam pompam, qua Luithprandus Rex sacrum hunc thesaurum Papiam introduxit, describit, & miracula quæ in eadem contigerunt, commemorat. Sciendum porro Præmonstratenses ac Canonicos Regulares die 11. Octobris aliam eiusdem S. P. sui celebrare Translationem, nempe eam quæ contigit anno 504. quando sacra eius ossa in Sardiniam ex Hipponeregio delata fuerunt, cum à Trasamundo Wandalorum rege Arianò & tyranno crudelissimo (qui teste Chrysostratio, gaudebat ac exultabat fuso cruore Episcoporum & sacerdotum) Africani Episcopi relegati essent in prædictam insulam, procurante id in primis S. Fulgentio Ruspensi Episcopo: quo tempore non tantum corpus, sed mitram eiusdem & baculum pastorem ed transtulerunt. Quæ omnia Sardi exceperunt magno cum gaudio ac honore in ciuitatem Calaritanorum, inque Ecclesia totius ciuitatis primaria deposuerunt. Constat etiam hoc ipso tempore, inquit Lancilottus, superesse Calari in Sardinia trabem quæ diuinitus excreuit cum breuior esset quam vt ab vna parte Sacelli (ædificabatur hoc iuxta D. Augustini

In vita S.
Aug. c. 71.
l. 3.

sepulchrum) ad alterum latus extendi posset; quæ quotidie in partes diuisa, maximè pro febricitantibus, non imminuitur, nec minimum decrefcit, fimilitudine Crucis Dominicæ, in qua idem miraculum dudum apparuit. Mitra autem ex linteo dumtaxat albo confecta, hodieque Valentia apud Eremitas Augustinianos afferuatur: sicuti venerandum eius caput in Archicænobio nostro Præmonstratenfi in Francia, quod diebus solemnioribus in supplicatione circumferretur; quo in loco olim Sanctissimo P. N. Norberto auream suam è cælo Regulam præmonstrauit, prout Christus sacram Ædem, & Sanctissima Deipara candidum habitum, de quibus hi extant versus:

*Aurelius dat auream Legem. Ordinis
Spondetur Author calitur. dat Candidam
Maria vestem. Crux, locum Ædis prænotat:
Et esse Præmonstratus Ordo nisi hic potest.*

MARTIVS.

Sexto Nonas Martij.

2.
Mart.

Vide cap.
56. Apot.
Spir. fol.
267.

In Anglia S. Ceaddæ Episcopi Merciorum & Lindisfarnorum, cuius præclaras virtutes Beda commemorat.

DE eo scribit Beda histor. de gest. Angl. 1.3.c.28. & 1.4.c.3. ubi agit de eius obitu. idem in epitome recenset eius ordinationem anno Domini 664. Claruit, ut idem scribit, temporibus Vitaliani Pontificis.

12.
Mart.
Vide cap.
31. Apot.
Spir. fol.
170.

Romæ S. Gregorij Papæ & Ecclesiæ Doctoris eximij, qui ob res præclare gestas atque Anglos ad Christi fidem conuersos, Magnus est dictus, & Anglorum Apostolus appellatus.

Quod